

Det utroligste

Den som kunne gøre det utroligste skulle have kongens datter og det halve rige.

De unge mennesker, ja de gamle med, anspændte alle deres tanker, sener og muskler; to spiste sig til døde og én drak sig ihjel for at gøre det utroligste efter deres smag, men det var ikke på den måde, det skulle gøres. Små gadedrenge øvede sig hver i at spytte sig selv på ryggen, det anså de for det utroligste.

På en bestemt dag skulle det fremvises, hvad enhver havde at fremvise som det utroligste. Der var ansat som dommere børn fra tre år til folk op i de halvfems. Der blev en hel udstilling af utrolige ting, men alle var snart enige om at det utroligste var her et stort stueur i federal, mærkværdigt udspekuleret uden og inden. Ved hvert klokkeslæt kom der levende billeder, som viste hvad klokken var slået; det var hele tolv forestillinger med bevægelige figurer og med sang og tale.

"Det var det utroligste!" sagde folk.

Klokken slog et, og Moses stod på bjerget og nedskrev på lovens tavler det første troens bud: "Der er kun en eneste sand Gud."

Klokken slog to, da viste sig Paradisets have hvor Adam og Eva mødtes, lykkelige begge to, uden at eje så meget som et klædeskab; de behøvede det heller ikke.

Ved slaget tre viste sig de hellige tre konger, den ene kulsort, det han ikke kunne gøre ved, solen havde sværtet ham. De kom med røgelse og kostbarheder.

På slaget fire kom årstiderne: Foråret med kukkeren på en udsprunget bøgegren, sommeren med en græshoppe på det modne kornaks, efteråret med en tom storkerede, fuglen var fløjet bort, vinteren med en gammel krage, der kunne fortælle historier i kakkellovnskrogen, gamle minder.

Slog klokken fem viste sig de fem sanser: Synet kom som brillemaker, hørelsen som kobbersmed, lugten solgte violer og skovmærker, smagen var kok og følelsen bedemand med sørgeflor ned til hælene.

Klokken slog seks: Der sad en spiller, han kastede terning og denne vendte den højeste side op, og der stod seks.

Så kom de syv ugedage eller de syv dødssynder, det var folk ikke enige om, de hørte jo sammen og var ikke let at skille.

Så kom et munkekor og sang ottesang.

På slaget ni fulgte de ni muser; en var ansat ved astronomien, en ved det historiske arkiv, resten hørte til teatret.

På slaget ti trådte atter Moses frem med lovens tavler, der stod alle Guds bud og de var ti.

Klokken slog igen, da hoppede og sprang små drenge og piger, de legede en leg og sang dertil: "Bro, bro, brille, klokken er slået elve!" og det var den slået.

Nu slog den tolv, da trådte frem vægteren med kabuds og morgenstjerne, han sang det gamle vægtervers:

"Det var ved midnatstide,
Vor Frelser han blev født!"

og idet han sang, voksede roser, og de blev til englehoveder, båret af regnbuefarvede vinger.

Det var yndigt at høre, det var dejligt at se. Det hele var et mageløst kunstværk, det utroligste, sagde alle mennesker.

Kunstneren var en ung mand, hjertensgod, barneglad, tro ven og hjælpsom mod sine fattige forældre; han fortjente prinsessen og det halve rige.

Afgørelsens dag var kommet, hele byen stod i stads og prinsessen sad på landets trone, der havde fået nye krølhår, men dog ikke var blevet mere magelig og behagelig. Dommerne rundt om så så poliske hen til ham der skulle vinde, og han stod frejdig og glad, hans lykke var vis, han havde gjort det utroligste.

"Nej, det skal nu jeg gøre!" råbte lige i det samme en lang knoklet kraftkarl. "Jeg er manden for det utroligste!" og så svingede han en stor økse mod kunstværket.

"Krisk! krask! kvas!" der lå det hele. Hjul og fjedre fór rundt om, alt var ødelagt!

"Det kunne jeg!" sagde manden; "min gerning har slået hans og slået eder alle sammen; jeg har gjort det utroligste!"

"Ødelægge et sådant kunstværk!" sagde dommerne.

"Ja det var det utroligste!"

Hele folket sagde det samme, og så skulle han have prinsessen og det halve rige, for en lov er en lov, selv om den er det utroligste.

Der blæses fra volden og fra alle byens tårne: "Brylluppet skal fejres!" Prinsessen var slet ikke fornøjet for det, men yndig så hun ud og kostelig var hun klædt på. Kirken strålede med lys, sent på aftenen, det tager sig bedst ud. Byens adelige jomfruer sang og

førte bruden frem, ridderskabet sang og fulgte brudgommen; han knejsede som om han aldrig kunne knækkes over.

Nu holdt sangen op, der blev så stille at man kunne have hørt en knappenål falde til jorden, men midt i den stilhed fløj med bulder og brag den store kirkedør op og ? "bum! bum!" der kom hele urværket marcherende midt igennem kirkegangen og stillede sig mellem brud og brudgom. Døde mennesker kan ikke gå igen, det ved vi meget godt, men et kunstværk kan gå igen, legemet var slået i stykker, men ikke ånden, kunstånden spøgede, og det var ingen spøg.

Kunstværket stod der livagtigt som da det var helt og urørt. Klokkeslagene lød, det ene på det andet, lige til tolv, og skikkelserne der myldrede frem; først Moses; der lyste ligesom ildsluer ud af hans pande, han kastede lovens tunge stentavler på brudgommens fødder og bandt dem til kirkegulvet.

"Jeg kan ikke løfte dem igen!" sagde Moses. "Du har slået armene af mig! stå som du står!"

Nu kom Adam og Eva, de Vise fra Østerland og de fire årstider, hver sagde ham ubehagelige sandheder, "skam dig!"

Men han skammede sig ikke.

Alle de skikkelser, hvert klokkeslæt havde at fremvise, trådte ud af uret, og alle voksede de i forfærdelig størrelse, det var som om der ikke blev plads for de virkelige mennesker. Og da ved tolvte slag vægteren trådte ud med kabuds og morgenstjerne blev der et underligt røre; vægteren gik lige ind på brudgommen og slog ham for panden med morgenstjernen.

"Lig der!" sagde han, "Lige for lige! Vi er hævnnet og mester med! vi forsvinder!"

Og så forsvandt hele kunstværket; men lysene rundt om i kirken blev til store lysblomster, og de forgyldte stjerner under loftet sendte lange, klare stråler, orglet klang af sig selv. Alle mennesker sagde at det var det utroligste, de havde oplevet.

"Vil De så tilsige den rigtige!" sagde prinsessen. "Han, som gjorde kunstværket, han skal være min ægtemand og herre!"

Og han stod i kirken, det hele folk var hans følgeskab, alle glædede sig, alle velsignede ham; der var ikke én, der var misundelig, ? ja det var det utroligste!

* * *